

Arrest

nr. 156990 van 25 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ahmed SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Stefan MATROYE, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 6 november 2012 een eerste asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Bij beslissing van 6 mei 2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van 22 oktober 2013 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 11 december 2013 stemde België in met een verzoek voor de terugname van verzoeker van de Duitse autoriteiten, maar de Duitse autoriteiten droegen verzoeker niet over binnen de door de Dublin II-Verordening voorziene termijn.

Verzoeker diende op 23 oktober 2015 een tweede asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Vingerafdrukkenonderzoek heeft aangetoond dat verzoeker op 18 november 2013 asiel vroeg in Duitsland en op 16 januari 2014 in Italië.

Verzoeker werd op 29 oktober 2015 gehoord.

Op 3 november 2015 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Duitse autoriteiten.

Bij schrijven van 4 november 2015 werd dit terugname verzoek ingewilligd op basis van artikel 18, 1, d van de Dublin III-Verordening.

Op 16 november 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 26quater.

Dit vormt de thans bestreden beslissing.

Ze is gemotiveerd als volgt:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 23.10.2015 een tweede maal asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 18.11.2013 asiel vroeg in Duitsland en op 16.01.2014 in Italië.

Een eerste, op 06.11.2012 ingediende asielaanvraag werd op 06.05.2013 afgesloten met een beslissing van het niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. Op 22.10.2013 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in beroep.

Op 11.12.2013 stemde België in met een verzoek voor de terugname van de betrokkene van Duitsland, maar de Duitse instanties droegen de betrokkene niet over binnen de door Verordening 343/2003 gestelde termijnen. België ontving geen verzoek voor terugname van Italië.

De betrokkene werd gehoord op 29.10.2015 en verklaarde dat hij in november 2013 van België naar Duitsland ging. Hij vroeg asiel in Duitsland, maar ging na een verblijf van twee maanden naar Italië, waar hij eveneens asiel vroeg. Na een verblijf van ongeveer acht maanden keerde hij terug naar Duitsland, waar hij naar eigen zeggen opnieuw asiel vroeg. Zijn aanvraag was volgens de betrokkene ongeveer twintig dagen voor zijn aankomst in België op 21.10.2015 het voorwerp van een afwijzing.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Hij maakte wel melding van een in Frankfurt (Duitsland) verblijvende jongere zus.

Op 03.11.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 04.11.2015 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot opnieuw asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat de Duitse instanties hem meedeelden dat hij terug naar België moest gaan. Hij uitte tijdens het verhoor verzet tegen een overdracht aan de Duitse instanties omdat ze hem niet meer zullen aanvaarden. Hij verklaarde hieromtrent : "In het politiestation vertelden ze me dat België het eerste land was waar ik asiel aanvroeg. Ze zeiden me ook dat ik 10 keer asiel mag aanvragen in Duitsland, maar dat ze me steeds terug naar België zouden sturen".

Vooreerst wijzen we er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk

Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met betrekking tot de argumenten van de betrokkene tegen een overdracht aan Duitsland benadrukken we dat zijn verklaringen niet rijmen met het feit dat de Duitse instanties een akkoord voor de terugname van de betrokkene bekwamen van België, maar hem niet overdroegen en op 04.11.2015 instemden met de terugname van de betrokkene. We merken verder op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor geen gewag maakte van ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende het afwijzen van zijn asielaanvraag merken we op dat de Duitse instanties op 04.11.2015 hun verantwoordelijkheid erkenden voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en instemden in met zijn terugname op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Betreffende het afwijzen van zijn in Duitsland ingediende asielaanvraag benadrukken we dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming

behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn tweede asielaanvraag in België in Duitsland ingediende vraag niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Verder kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen. We verwijzen naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Het rapport vermeldt dat de asielaanvragen van een groot aantal personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, reeds het voorwerp waren van een afwijzing. Als deze personen opnieuw asiel vragen zal deze aanvraag worden beschouwd als een herhaalde aanvraag en op dezelfde wijze worden behandeld als herhaalde aanvragen van personen, die Duitsland niet verlieten (pagina 29, alinea 4). Het rapport meldt eveneens dat personen, die een herhaalde asielaanvraag indienen in Duitsland ("subsequent application") recht hebben op opvang (AIDA-rapport, pagina 53, alinea 1).

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen, maar het mentaal wel moeilijk te hebben. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zou verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse instanties".

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn

over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, *“schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto schending artikel 3 en 13 EVRM”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“De verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat de behandeling van deze asielaanvraag aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 (1) d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

(...)

Op 11.12.2013 stemde België in met een verzoek voor terugname van de betrokkene van Duitsland, maar de Duitse instantie droegen de betrokkene niet over binnen de door Verordening 343/2003 gestemde termijnen.

Verzoeker meent dat Duitsland niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag omdat België het eerste land was waar hij asiel aangevraagd heeft en waar hij bijna twee jaar verbleven heeft.

Duitsland heeft verzoeker niet overgedragen aan België omdat hij toen al in Italië zat. Ter staving hiervan wenst verzoeker te verwijzen naar het volgende § in de bijlage 26 quater:

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 18.11.2013 asielvroeg in Duitsland en op 16.01.2014 in Italië.

Uit deze informatie blijkt dat verzoeker voor het akkoord van België al vertrokken was naar Italië.

Asielprocedure en de opvang:

Verweerder is van oordeel dat Duitsland instemde met de terugname van de verzoeker op basis van artikel 18§1d van de Dublin – III - Verordening“ EN dat Duitsland eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend heeft. Duitsland neemt net zoals België op dezelfde objectieve wijze een beslissing over de asielaanvraag van verzoeker.

Verzoeker meent dat zijn meervoudige asielaanvraag zal afgewezen worden zonder dat hij de kans krijgt om gehoord te worden. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar het hieronder staande rapport:

The decision on admissibility of a subsequent application can be carried out without hearing the applicant.⁹ *This means that the Federal Office has full discretion in deciding whether to conduct an interview or not at this stage. Therefore it is often recommended that subsequent applications, which*

generally have to be submitted in person, should be accompanied with a detailed written motivation. - See more at: <http://www.asylumineurope.org/reports/country/germany/asylum-procedure/subsequent-applications#sthash.Hw9q6f1y.dpuf>

<http://www.asylumineurope.org/reports/country/germany/asylum-procedure/subsequent-applications>

Terwijl verzoeker in België bij een meervoudige asielaanvraag uitvoerig gehoord wordt en indien deze aanvraag niet in overweging genomen hem de kans gegeven wordt om een beroep met schorsende werking in te dienen. Wat niet het geval is in Duitsland.

Verzoeker wenst ter staving hiervan te verwijzen naar de voetnoot 24 van een rapport waarin het volgende staat:

24 Whether an appeal has suspensive effect depends on the decision. With a “normal” rejection the appeal is suspensive but in 2014 the majority of rejections were rejections as “manifestly unfounded” (so the appeal is without automatic suspensive effect).

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_germany_thirdupdate_final.pdf

Verzoeker wenst te verwijzen naar de hieronder staande rapporten waaruit blijkt dat vluchtelingen gestigmatiseerd zijn in Duitsland:

01.10.2015 - Council of Europe - Commissioner for Human Rights Show source description

Germany

Report on human rights situation based on visits conducted in April and May 2015 (legislation on protection of human rights; **situation of immigrants, asylum seekers and refugees; fight against racism and intolerance**) [ID 314733]

centres, **attacks targeting these centres or incidents of violence against inhabitants**. 2.1 ASYLUM PROCEDURES AN OVERVIEW OF THE GERMAN ASYLUM SYSTEM 2.1.1 81. The main text relating to asylum in Germany is the Asylum Procedure Act (Asylverfahrensgesetz). The Federal Office for Migration and Refugees (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, or BAMF), located in Nuremberg ...
..... 16 1.6.3 1.7 Conclusions and recommendations
..... 18 2 Human rights of immigrants, asylum seekers and refugees 20 2.1 Asylum procedures
..... 20 An overview of the German asylum system 20 2.1.1 Safe countries of origin and prioritised asylum procedures 21 2.1.2 Dublin procedure

http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1447235185_commdh-2015-20-en.pdf

10.07.2015 - UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights) Show source description

Germany

Report of the working group on arbitrary detention [ID 310568]

refugees, in a number of Länder. The only mandatory medical checks are those for tuberculosis. Systematic examinations to diagnose mental illnesses or traumatization upon arrival are not conducted. The “fast-track” procedure at German airports The legal basis for the “fast-track” procedure at German airports is paragraph 18 of the Asylum Procedure Act. According to a landmark decision by the German **Germany should revise its Asylum Procedure Act to extend the one-week time limit to challenge an order for deportation and submit a legal remedy and to allow suspensive orders in case of transfers of asylum seekers to any State bound by the Dublin II Regulation.** Deportation should not be permissible before a court decision is handed down. The legal provisions of the Asylum

Procedure Act excluding ... , decision of 26 June 2014, case No. V ZB 31/14. For an English translation of the Asylum Procedure Act, see [HYPERLINK www.gesetze-im-internet.de/englisch_asylvfg/index.html](http://www.gesetze-im-internet.de/englisch_asylvfg/index.html). In 1996, decision of 14 May 1996 (case No. 2 BvR 1516/93), BVerfGE 94, 166). □ See most recent statistics available in the Federal Government's reply to a Parliamentary request on asylum statistics (2013, official

http://www.ecoi.net/file_upload/1930_1440663859_a-hrc-30-36-add-1-eng.doc

Vijf gewonden bij branden in Duitse asielcentra

Bij branden in twee asielcentra in de Duitse deelstaten Baden-Wuerttemberg en Thüringen zijn vijf gewonden gevallen. De gewonden vielen allen in de zuidwestelijke stad Rottenburg: twee mensen werden bevangen door de rook, drie liepen gebroken ledematen op door uit het raam te springen. De brand in het uit containers bestaande gebouw is, aldus een plaatselijk functionaris, vermoedelijk binnen aangestoken

<http://www.hln.be/hln/nl/34662/Vluchtelingencrisis/article/detail/2447629/2015/09/07/Vijf-gewonden-bij-branden-in-Duitse-asielcentra.dhtml>

Opmars extreem-rechts geweld in Duitsland: moord, brandstichting en vernietiging

Het Duitse stadje Heidenau was dit weekend gedurende twee opeenvolgende nachten het decor voor schermutselingen tussen extreem-rechtse militanten en de ordetroepen. Buiten-parlementair extreem-rechts is sinds enige tijd aan een sterke opmars bezig in Duitsland. En geweld behoort tot het vast arsenaal van actiemiddelen.

<http://www.dewereldmorgen.be/artikel/2015/08/24/opmars-extreem-rechts-geweld-in-duitsland-moord-brandstichting-en-vernietiging>

Gewapende, stomdronken xenofoben dringen asielcentrum binnen. **Anderen plassen op vluchtelingen in de metro**

Twee stomdronken Duitsers, gewapend met messen, zijn gisterenavond een asielzoekerscentrum binnengedrongen in de stad Parchim. Er vielen gelukkig geen gewonden. En in Berlijn op de metro hebben twee xenofoben geürineerd op een vrouw en twee kinderen terwijl ze dingen als "Wir sind das Herrenrasse" scandeerden en de Hitlergroet brachten.
<http://newsmonkey.be/article/53078>

Brandbommen naar Duits asielcentrum gegoooid

<http://www.nu.nl/buitenland/3901259/brandbommen-duits-asielcentrum-gegoooid.html>

Aantal aanslagen op Duitse asielcentra fors hoger

<http://www.spitsnieuws.nl/buitenland/2015/04/aantal-aanslagen-op-duitse-asielcentra-fors-hoger>

Verzoeker wenst de aandacht van uw Raad te vestigen op pagina 20 EN 68 van het hieronder staande rapport van AIDA:

Asylum seekers are generally not detained as long as their application is not finally rejected and they have an asylum seeker's residence permit. In cases of applications, **which have been rejected as inadmissible or manifestly unfounded, a deportation order may take effect regardless of legal remedy**, unless a court grants an interim measure suspending such a deportation. However, if applicants are detained at this point, they do not have a legal status as asylum seekers, since the

asylum seekers' residence permit (Aufenthaltsgestattung) ceases to be valid once a deportation order becomes enforceable.²⁰⁵

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_germany_thirdupdate_final.pdf

Appeal

Indicators: - Does the law provide for an appeal against the first instance decision in the regular procedure: Yes No o if yes, is the appeal judicial administrative o If yes, is it suspensive Yes²⁴ No (automatic against a regular decision, **but not automatic against a rejection of a “manifestly unfounded” claim**) - Average processing time for the appeal body to make a decision: 10.5 months (2012)

Verzoeker wenst te verwijzen naar de voetnoot 24 waarin het volgende staat:

24 Whether an appeal has suspensive effect depends on the decision. With a “normal” rejection the appeal is suspensive but in 2014 the majority of rejections were rejections as “manifestly unfounded” (so the appeal is without automatic suspensive effect).

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_germany_thirdupdate_final.pdf

Het is niet zeker op de asielaanvraag van verzoeker gegrond verklaard wordt. Als zijn aanvraag ongegrond is dan heeft hij geen recht om een beroep in te dienen met de schorsende werking.

Terwijl dit in België wel het geval is.

Het argument van verweerder dat Duitsland instemde met de terugname van de verzoeker op basis van artikel 18§1d van de Dublin – III – Verordening snijdt geen hout!

Opvang:

100. There are currently 21 initial reception centres operating in Germany; 15 new ones are expected to be opened soon and 10 more are planned for 2016. **The Commissioner has received some critical reports on overcrowded facilities, improvised shelter not meeting basic standards - asylum seekers being sometimes** provisionally accommodated in tents or gyms - and increasing challenges in finding new sites for reception centres.

103. **Another issue of concern relates to the absence of minimum standards for reception of** asylum seekers which would apply throughout Germany. As a result, the quality of accommodation and services available to asylum seekers varies widely, including within the same Land, where the management of facilities can be subcontracted to an NGO, a charity organisation or a private service provider. During his visit to the Land of Brandenburg, the Commissioner was informed that such standards were developed in this Land; he notes the intention of the Minister of Interior to promote similar initiatives in other Länder.

Finally, the Commissioner's attention was drawn to **cases of ill-treatment of asylum seekers by security staff employed at reception facilities**, which came to light in 2014. In one case, a local journalist received a DVD allegedly showing guards abusing an asylum seeker in a reception centre located in the town of Burbach. In a picture published by a number of newspapers, a handcuffed asylum seeker lies on the floor while a guard stands over him pressing his boot into his neck.

The rise of racism and intolerance is particularly reflected in an upsurge of attacks against facilities for asylum seekers. **Official data shows that there were 203 attacks against such facilities in 2014 (221 according to NGOs), of which 175 were motivated by right-wing extremism**, compared to 58 the year before. **150 such attacks are reported for the first half of 2015**. The Commissioner notes that regular demonstrations against a supposed “Islamisation” of Germany and Europe have gained support among different layers of the society and favoured negative attitudes toward immigrants. At the

same time, there has also been a noticeable civil society mobilisation with many counter-demonstrations across the country in favour of a diverse German society.

169. The Commissioner is concerned at reports of racially motivated conduct by German law enforcement bodies, including allegations of acts of violence and insults. Shortly after the visit, two incidents involving the Federal Police in Hannover were uncovered: in 2014, officers had reportedly ill-treated two migrants who had been brought to the police station; **one of them was dragged on the floor with his feet shackled while the other was notably forced to eat pork.**

http://www.ecoi.net/file_upload/1930_1440663859_a-hrc-30-36-add-1-eng.doc

Verzoeker is ziek en zorgbehoevend. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar een medisch attest. **(stuk 2)**

Een uitwijzing naar Duitsland zal neer komen op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar het arrest van Het Supreme Court in England", van 19 februari 2014 waarin Het Hof het volgende stelt:

In Dublinzaken is de relevante vraag of er een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM dreigt. Het bestaan van systematische tekortkomingen is slechts één van de manieren om dit aan te kunnen tonen. Ook individuele aspecten dienen bijvoorbeeld in acht te worden genomen.

Te raadplegen op:

https://www.vluchtweb.nl/system/files/Vluchtweb/documents/jurisprudentie/jurisprudentie-internationaal/UKSC_2012_0272_Judgment.pdf

Verzoeker heeft eerst in België asiel aangevraagd en bijna twee jaar gewoond. Het centrum van zijn belangen bevindt zich in België.

In Duitsland worden de opvangcentra regelmatig aangevallen.

Verzoeker heeft deze individuele aspecten op een genoegzame wijze aannemelijk gemaakt. Een eventuele uitwijzing naar Duitsland komt neer op een schending van artikel 3 EVRM.

Verweerder heeft nagelaten om zijn beslissing op een deftige/eerlijke wijze te motiveren.

Verweerder heeft een vlucht gepland zonder te wachten dat de termijn van 10 dagen om een UDN procedure te beginnen voorbij is.

De handelingswijze en de gevolgen ervan komt neer op een schending van artikel 3 EVRM EN 13 van het EVRM (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel);

Dat dit middel gegrond is."

2.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is

aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.2.3. Verzoeker is het, in wat als een eerste onderdeel van het middel kan beschouwd worden, niet eens met de conclusie van de verwerende partij dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

2.3.2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de vaststelling dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag steunt op artikel 18 (1) d van de Dublin-III Verordening. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

2.3.2.5. Verzoeker hecht veel belang aan het feit dat België destijds het eerste land van asiel was en hij alhier twee jaar heeft verbleven, maar dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing *“Op 11.12.2013 stemde België in met een verzoek voor de terugname van de betrokkene van Duitsland, maar de Duitse instanties droegen de betrokkene niet over binnen de door Verordening 343/2003 gestelde termijnen. België ontving geen verzoek voor terugname van Italië “.*

2.3.2.6. In dit verband dient rekening gehouden te worden met artikel 29.2. van de Dublin-III Verordening (oud artikel 20.2. van de Dublin-II Verordening) dat stelt:

Artikel 29

Werkwijzen en termijnen

1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

(...)”

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt

Aangezien Duitsland de overdracht van verzoeker destijds niet binnen de gestelde termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het terugnameverzoek door België op 11 december 2013 heeft laten plaatsvinden en ook niet blijkt dat ze aan de Belgische autoriteiten gemeld heeft dat verzoeker ondergedoken is, is de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag destijds overgegaan op Duitsland en ligt ze nog steeds bij dit land aangezien niet blijkt dat verzoeker het grondgebied van de Dublin-lidstaten verlaten heeft. Duitsland is aldus de verantwoordelijke lidstaat die instaat voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker van 23 oktober 2015 en wiens eerste asielaanvraag destijds in 2013 door de Belgische instanties werd afgewezen. Er liggen geen elementen voor die het voorgaande onderuit kunnen halen. Alleszins in de bestreden beslissing wordt gesteld dat Duitsland op 4 november 2015 uitdrukkelijk instemde met het Belgische verzoek tot terugname van verzoeker, dit op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin-III Verordening en dit vindt steun in het administratief dossier waarin zich deze instemming bevindt. Verzoeker kan dan ook niet dienstig

opwerpen *“Het argument van verweerder dat Duitsland instemde met de terugname van de verzoeker op basis van artikel 18§1d van de Dublin – III – Verordening snijdt geen hout!”*.

Het eerste onderdeel van het middel is prima facie niet gegrond.

2.3.2.7. In wat als een tweede onderdeel van het middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3 en 13 EVRM.

2.3.2.8. Artikel 3 EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende

gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

2.3.2.9. Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388; EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed v. Austria* (nr. 2283/12 van 6 juni 2013), blijkt dat de omstandigheden in het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde:

"The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see *Mamatkulov and Askarov v. Turkey* [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see *Vilvarajah and Others*, cited above, § 108 in fine)."

[De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel risico loopt vereist onvermijdelijk dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend.]

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, §28.)

De tekortkomingen in de asielpcedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.10. Ook de rechtspraak van het Hof van Justitie is te dezen relevant.

Uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake *N.S. tegen Secretary of State for the Home Department* getroffen in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat dus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, blijkt niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II Verordening (thans de Dublin-III Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86) is de overdracht in strijd met die bepaling.

2.3.2.11. Het komt er dus kort gezegd op neer of er in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en opvang van asielzoekers voor zij die naar Duitsland terugkeren op grond van de Dublin-III-Verordening en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker, zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Duitsland.

2.3.2.12. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de verwerende partij een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de conformiteit van de geplande overdracht van verzoeker naar Duitsland met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest . In dit verband werden de diverse juridische instrumenten inzake de behandeling van asielaanvragen waar Duitsland als verdragspartij is bij aangesloten, in ogenschouw genomen. Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker tijdens zijn Dublin-interview van 29 oktober 2015. Er kan dus niet geconcludeerd worden zoals verzoeker in zijn verzoekschrift doet dat de bestreden beslissing niet op een “deftige/eerlijke wijze” is gemotiveerd.

2.3.2.13. Verzoekende partij brengt tegen de geplande overdracht naar Duitsland in eerste instantie in dat zijn meervoudige asielaanvraag in Duitsland zal worden afgewezen, zonder dat hij de kans krijgt om gehoord te worden en dat hij tegen een negatieve beslissing geen beroep met een schorsende werking zal kunnen indienen. Verzoeker verwijst daarvoor naar een “rapport” waarvan hij een link naar de vindplaats ervan op internet opneemt in zijn verzoekschrift (die niet naar behoren blijkt te werken) .

2.3.2.14. Het eerste uittreksel uit een “rapport” dat verzoeker opwerpt, met name *“The decision on admissibility of a subsequent application can be carried out without hearing the applicant. This means that the Federal Office has full discretion in deciding whether to conduct an interview or not at this stage. Therefore it is often recommended that subsequent applications, which generally have to be submitted in person, should be accompanied with a detailed written motivation”*. vindt steun in het AIDA-rapport over Duitsland (p.42) dat geciteerd wordt in de bestreden beslissing en dat zich bevindt in het administratief dossier en waarin dezelfde passage kan gelezen worden. In de bestreden beslissing wordt niet uitgesloten dat verzoekers asielaanvraag door de Duitse autoriteiten zal behandeld worden als een meervoudige asielaanvraag. Echter dient opgemerkt te worden dat uit de betrokken passage het van het AIDA-rapport blijkt dat het niet is uitgesloten dat een asielzoeker toch gehoord wordt over zijn meervoudige asielaanvraag en dat hij alleszins een schriftelijke motivering kan indienen ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag om zijn belangen veilig te stellen. De verwerende partij kan dan ook gevolgd worden wanneer zij in haar nota opwerpt, *“Uit de door verzoeker aangehaalde passages (...) mag niet blijken dat op voorhand vaststaat dat de meervoudige asielaanvraag van verzoeker zal worden afgewezen zonder dat hij wordt gehoord. Bovendien, blijkt uit het door verzoeker aangehaalde passage dat verzoeker zich daartegen kan wapenen door bij het indienen van zijn aanvraag een gedetailleerde schriftelijke motivatie over te maken aan de Duitse autoriteiten”*.

2.3.2.15. Het tweede uittreksel uit een “rapport” dat verzoeker opwerpt”, met name *“Whether an appeal has suspensive effect depends on the decision. With a “normal” rejection the appeal is suspensive but in 2014 the majority of rejections were rejections as “manifestly unfounded” (so the appeal is without automatic suspensive effect)”* dient de Raad op te werpen dat het AIDA-rapport over Duitsland, dat zich bevindt in het administratief dossier, voor wat betreft meervoudige asielaanvragen-waarover verzoekers eerste opwerping handelt- een andere passage voorziet, met name(p.43): *“If the Federal Office decides not to carry out a subsequent procedure, this decision can be appealed before an administrative court. In most cases it is also necessary to request an interim measure from the court in order to suspend deportation”*. Dus hieruit blijkt dat een beroep kan ingediend worden tegen de beslissing om de meervoudige asielaanvraag niet verder te behandelen en dat een schorsend beroep kan ingediend worden tegen de verwijdering. Verder begrijpt de Raad uit het gestelde op pagina 43 van dit rapport dat indien de betrokken instantie besluit om de meervoudige asielaanvraag aan een nieuw onderzoek te onderwerpen, dit dan zal plaatsgrijpen volgens de normale procedure. Alleszins, zelfs in het geval van een kennelijk ongegronde asielaanvraag waarop verzoeker alludeert met zijn hierboven geciteerde tweede uittreksel, leest de Raad dienaangaande in het AIDA-rapport (p.39):

However, there is an “acceleration” of procedures at appeal stage with regard to “manifestly unfounded” and “inadmissible” asylum claims. This has its legal basis in the Asylum Procedures Act. Appeals against the rejection of an asylum application as “manifestly unfounded” do not have suspensive effect. According to sections 34a and 36 of the Asylum Procedures Act, a request to restore suspensive effect has to be submitted within seven calendar days. The court shall decide upon this request without hearing the applicant (section 36 III Asylum Procedures Act). The court is obliged to decide within one week, after the initial time-limit for lodging an application has passed, i.e. within two weeks after the decision has been handed out to the applicant. The court can extend this time-limit for one week; any further extensions are only admissible in exceptional circumstances, such as an “unusually heavy court caseload”. Derhalve bestaat de mogelijkheid om tot nog een schorsende beroepsmogelijkheid te krijgen bij een rechterlijke instantie in geval van een kennelijk ongegronde asielaanvraag, wat ook blijkt uit de andere uittreksels uit hetzelfde AIDA-rapport die verzoeker even verder in zijn warrig opgesteld verzoekschrift citeert.

2.3.2.16. Gelet op het voormelde kan de Raad prima facie niet concluderen dat het een schending vormt van de artikelen 3 en 13 EVRM om verzoeker terug te sturen naar Duitsland wegens gebrekkige beroepsprocedures aldaar of wegens een schending van de rechten van de verdediging bij de behandeling van een asielaanvraag.

2.3.2.17. Verzoekende partij brengt tegen de geplande overdracht naar Duitsland in tweede instantie in dat vluchtelingen in Duitsland gestigmatiseerd worden en dat er sprake is van kritieke opvangomstandigheden. Hij verwijst hiervoor naar diverse rapporten en krantenartikelen waarvan hij een link naar de vindplaats ervan op internet opneemt in zijn verzoekschrift (die niet naar behoren blijken te werken) .

2.3.2.18. Het is niet omdat sommige opvangcentra het voorwerp zijn van brandstichting of vernieling of omdat er sommige incidenten zijn met vreemdelingen die op straat worden lastig gevallen of omdat er soms sprake is van een slechte behandeling van asielzoekers door stafleden van sommige opvangcentra die globaal genomen al dan niet vanuit een extreem-rechtse hoek geïnspireerd zijn , dat het gaat om systemische fouten in de Duitse opvangprocedure of om het systematisch stigmatiseren van asielzoekers als groep waartegen de Duitse overheden geen bescherming bieden. Voorts kan niet ontkend worden dat Duitsland kreunt onder een massale instroom van asielzoekers en dat dit een operationele uitdaging van jewelste vormt, maar uit de uittreksels uit een rapport dat verzoeker citeert op pagina 5 van zijn verzoekschrift blijkt dat de Duitse autoriteiten alle inspanningen leveren om bijkomende centra te openen om de opvang van de asielzoekers in menswaardige omstandigheden te laten verlopen.

2.3.2.19. Verzoeker brengt in derde instantie in dat hij ziek en zorgbehoevend is. Hij verwijst hiervoor naar een medisch stuk gevoegd bij zijn verzoekschrift. De Raad leest hierin dat verzoeker problemen heeft met zijn achterwerk en dat een comfortabel kussen voor de vlucht naar Duitsland besteld werd. Ter terechtzitting wordt dit bevestigd door de verzoekende partij. Zij voegt er nog aan toe dat zij riskeert geen behandeling hiervoor te krijgen in Duitsland. De Raad ziet niet in waarom verzoeker voor zijn problemen met zijn achterwerk geen behandeling zou kunnen krijgen in Duitsland en verzoeker staat zijn beweringen ook niet, derwijze dat ze niet kunnen weerhouden worden.

2.3.2.20. Concluderend, er zijn geen aanwijzingen van een dreigende schending van artikel 3 EVRM bij verzoekers overdracht aan de Duitse autoriteiten. Verzoeker is een alleenstaande jonge man, hij heeft verklaard geen gezondheidsproblemen te hebben en hij heeft tijdens zijn Dublin-interview van 29 oktober 2015 geen concrete elementen aangehaald in het licht van artikel 3 EVRM die zich volgens hem verzetten tegen een overdracht aan Duitsland. Immers blijkt hieruit dat hij in België een asielaanvraag heeft ingediend omdat Duitsland hem had gezegd van naar hier te komen en hij niet terug naar Duitsland wil omdat ze hem niet zal aanvaarden. Er dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen- al dan niet onder aansporingen van een land dat zijn verantwoordelijkheid wil ontlopen- zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Er kan zeker niet ontkend worden dat de landen van de Europese Unie en zeker Duitsland heden gebukt gaan onder een massale influx van asielzoekers en dat dit gigantische uitdagingen met zich meebrengt voor de opvang van asielzoekers en de behandeling van hun asielaanvragen maar dit alles mag er niet toe leiden dat asielzoekers de facto het land uitkiezen waar zij hun asielaanvraag behandeld wensen te zien. Ook al zijn er zeker opmerkingen te maken over de opvangvoorzieningen en de asielprocedure en mogelijks ook de asielwetgeving in Duitsland, kan er aan de hand van de beschikbare informatie niet worden gesteld dat er sprake is van ernstige systemische tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders of dat er sprake is van omstandigheden in Duitsland die hen systematisch als groep viseren of voor hen een niveau van hardheid vertonen dat valt binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. Te noteren valt nog dat het UNHCR tot op heden geen oproep heeft gedaan aan de EU-lidstaten om geen asielzoekers meer terug te sturen naar Duitsland in het kader van Dublin III. Hieraan hecht het EHRM blijkens zijn arrest in de zaak Mohammadi t. Oostenrijk (nr. 71932/12) van 3 juli 2014 veel belang: "69. Moreover, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting EU member States to refrain from transferring asylum seekers to Hungary under the Dublin II or Dublin III Regulation (compare the situation relating to Greece discussed in M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 195, and the UNHCR recommendation of 2 January 2013 to halt transfers to Bulgaria)."

2.3.2.21. Waar verzoeker ten slotte nog opmerkt dat de verwerende partij een vlucht plant zonder te wachten dat de termijn van 10 dagen om een UDN-procedure te beginnen voorbij is, en dat deze handelswijze in strijd is met artikel 3 EVRM, dient de Raad op te merken dat deze handelswijze prima facie laakbaar is in het licht van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat geen verwijdering mag worden uitgevoerd tijdens de voor het indienen vastgestelde termijn die prima facie tien dagen bedraagt in geval van een bijlage 26 quater, maar dat alleszins de geplande repatriëring van verzoeker op 24 november 2015 afgelast werd op grond van dezelfde wetsbepaling die stelt dat geen verwijdering kan plaatsgrijpen zolang het beroep onderzocht wordt, zodat zijn grief inzake artikel 3 EVRM behandeld werd door onderhavig arrest. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn kritiek.

Het enig middel is niet ernstig.

Er is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde. Dit volstaat om de ingestelde vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

M. EKKA